

ZANTZUEK LAIXIARREN

Milagros Lauzirikak, Oromiñoko Txarroa baserrikoak, 1991n kontatua, 49 urte zituela.

Baten, Oromiñoko gizon batzuk, ba, juen zien Laixiarrera, ze Laixiarren eitte'abien txondorra iketza eitteko. Ta juen zien kuadrilla bat, eta zelan gaba bertan pasau biher ixete'abien, ba eru'abien gabien bertan jateko makallaue.

Illundu zanien, juntau zien kuadrillie eta ipini abien brasan makallaue erretan. Makallaue erretan dauela, ba kuadrillan beti egoten diez xelebrien batzuk, eta batek eñ aben zantzu bat...

Da, ene!, zantzue ei'abenien, holan urriñien baten batek ei'otsien, ba, kontestau, Da, bueno, batek esa'aben:

—Aber, eixu barriro, aber ixen dan...

Zantzue ei'aben barriro, eta atzera ei'otsen kontestau. Eta orduentxe geratu zien danak, ba, pentsetan lez, zeozer pasetan dala, zeozer badauela...

—Ba, bueno —esa'abien—, ba, jakiteko dan ala ez, eixu atzera...

Ei'aben hirugarrenez eta brasa ganien euki abien makallauek be ei'abien salto... harek ei'otsien kontestaziñuegaz.

Da orduentxe mutillek, galantak ixen arren, itxi makallauori brasan bertan, eta bakotxak... Oromiñora... Laster ein biher ixet'abien alde... itxi bertan brasie ta...

Asike, sorgiñek edo zeozer egon zien.

